

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΗ (ΕΞΑΜΗΝΟ Α')

Σάββατο Ἀθήνα, 20 Φλεβάρη 1921

ΑΡΙΘ. 724 (ΦΥΛ. 8)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

ΡΗΓΗΣ ΓΚΟΛΦΗΣ: Ἀποκρίες.
Ν. ΠΑΛΛΗΣ: Ἀπορροσός.
ΨΥΧΑΡΗΣ: «Τα δύο τριαντάφυλλα τοῦ Χάρου»
(συνέχεια).
ΦΟΥΛΜΕΝ: Κάτιο μεσημέρι...
Ο ΝΟΥΜΑΣ: Φαινόμενα καὶ πράγματα.
ΠΙΚΡΑΓΚΑΦΗΣ: Στὴ γλωσσολογίαν... ντροπή.
ΘΡ. ΣΤΑΥΡΟΥ: Χριστὰ κλουριά.

ΡΗΓΗΣ ΓΚΟΛΦΗΣ: Πρόλογος στὰ «Ἀπλά Λόγια».
●: Φεμινισμός καὶ ἑκπαίδευση.
ΑΘΗΝΑ Ν. ΤΑΡΣΟΥΛΗ: Θαλασσινό.
Ν. ΒΕΡΓΑΤΗΣ: Ἡ συναυλία ἔργων τοῦ Καλομοίρη.
ΑΠΟ ΒΑΘΜΑΔΑ ΣΕ ΒΑΘΜΑΔΑ: Νεοελληνικὴ φιλολογία.—Ἑνὴ φιλολογία.—Ἑνὰ περιοδικά.
—Βαρβαροπάζαρο.—Φοιτητικὴ συντροφιά.—
—Χωρὶς γραμματ. σημό.

ΑΠΟΚΡΙΕΣ

Στ' ἄσπρο βελούδο τοῦ ἄγγιχτου κορμιοῦ σου
μαῦρο μετὰς φόρεσες τοῦ λούσου.
Σὲ γνώρισα στὴ θέρη τοῦ χοροῦ σου...
(Ψυχῇ, σὲ φῶς ἀγάπης τώρα λούσου).

Τρελλὸ ἓνα θάλας τὸ πιάνο τώρα ἄς χύνει,
φιερὰ τοῦ νοῦ ὁ χορὸς στὰ πόδια ἄς δίνει,
ζάλη ἀλαφρῇ, τοὺς δύο ἄς μᾶς περεχύνει...
(Ψέμα, στὸν κόμο πὼς ὑπάρχει ὁδύνη).

Ἔλα κλεφτά, παρέκει ἀπὸ τὴ σάλα,
γιὰ νὰ σοῦ πῶ τὰ λόγια τὰ μεγάλα,
χουσή, τοῦ δυνατοῦ μου πόθου, στάλα...
(Τῆς Μοίρας διαλεχτός, περνῶ καθάλα).

Στὸ χέρι μου τὴ μέση ἃ σὸῦχω ζῶσει,
μὰ τὴν ὁρμή σου ἀνῶος τὴν ἔχω νοιώσει.
Ἔνα φίλι, ... ἁμαρτία δὲν εἶναι τόση...
(Κ' ἡ γνωριμιὰ μας, Θέ μου, ἔτσι ἄς τελειώσει).

ΡΗΓΗΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

ΜΠΡΟΥΣΣΟΣ

Ἡ αἰώνια πολιτικὴ λογοισιθὴ μοῦ εἶχε καταντή-
σει πολὺ ὀλίγη, γιὰτὶ ἀδύνατο νὰν τὴν ἀποφύγεις,
ἔφου ὁ κόσμος ἄλλο θέμα παρὰ πολιτικὰ δὲν κατέ-
χει, πατροπαράδοτο χαρακτηριστικὸ, πὺν τὸ σχολιά-
ζει καὶ ὁ Φίνλες. Ἐἴταν κούλας τὸ κυριότερὰ τῆς
ἐπιχειρήματα ἡ φαντασίᾳ καὶ ἡ ψικτιὰ, ὅπου πρῶ-
τοστατοῦσαν κ υ ρ ι ε ς, ἂν μὲ τέτιο ὄνομα μπορεῖς
νὰ τιμῆσεις μερικὲς ἀσύντολες καὶ ἀσυνείδητες
γλωσσολογίες. Θαρρεῖς ἀφίτες προφήτεσε ὁ ἀπόστο-
λος Ἰάκωβος μὲ τὰ λόγια του: «ἡ γλῶσσα (αὐτῶν)
πῦρ, ὁ κόσμος τῆς ἀδικίας, φλογισμένη ὑπὸ τῆς γε-
έννης, μεστὴ τοῦ θανατηφόρου» ἢ ὁ Ἐρμῆς, διὰν
ἔλεγε: «κατακαλιὰ, ἀκατάστατον δαιμόνιον, μηδέπο-
τε εἰρηνεῖον».

Οἱ σκυφανίτες κατὰ τοῦ Βενιζέλου καὶ τῶν Βε-
νιζελικῶν ἔδωκαν καὶ ἔπαιοναν, καὶ τίς ἀκουγες παρ-
τοῦ τίς ἴδιες, ἀπὸ στόματα ἀφροισμένα. Εἶχαν κάπο-
τες καὶ καὶ πολὺ κωμικὸ. Μιὰ κυρία μὲ βεβαίως
πὼς ὁ Βενιζέλος σφειτερίστηκε πέντε ἑκατομμύρια,
καὶ μιὰ ἄλλη μοῦ ἀνάφερε ὡς παραδεγμένο πᾶν πρᾶ-
μα, πὼς ἐγὼ χάμισα τοῦ Βενιζέλου τὸ ἀρτοκίνητό
του. Καὶ ἄλλες καὶ ἄλλες ἀνοησίες, ὡς καὶ πὼς ὁ
Βενιζέλος ἐμπόδιζε νὰ πάρομε τὴν Πόλη. Σὲ ὅλη
ἀφτὴ τὴν καταφορά ἡ ἱστορία δὲν κάνει παρὰ νὰ δε-
φτερώνεται, πὺν λένε. Νὰ πὼς περιγράφεται ἀπὸ τὸ
Λιδωρίκη ἡ καταφορά κατὰ τοῦ Ὀθωνα καὶ τῆς Ἀ-
μαλίας, πὺν καὶ ὡς ἀνθρώποι καὶ ὡς ἡγεμόνες χρη-
μάτισαν τύπος ἡθικῆς καὶ ὑπογραμμός: «Αἱ διαδό-
» σεις ἄς ἐπενδύουν οἱ ἐπαναστάται διὰ νὰ φέρωσι
» τὸν λαὸν εἰς ἀγανάκτησιν, ἔχουσι τὴν ἐπιτέλως
» ταπεινὸν καὶ ρυπαρὸν, ἀνάξιον τοῦ Ἑλλήνος. Ὁ
» μικρὸς λαὸς ἐντρομός τοὺς ἔμους. Τοῦ ἔλεγον διὰ

» μετὰ τριάκοντα ἐτῶν βασιλείαν ἔχει τὸ δικαίωμα
» ὁ Ὀθων εἰς πᾶν κτήμα τῶν Ἑλλήνων, καὶ ὡφε-
» ληθέντες τῆς μισθώσεως ὑπὸ τῆς βασιλείας Ἀμα-
» λίας τοῦ κτήματος Ροῦφ παρὰ τὸν Βοτανικὸν Ἀἷ-
» πον δὲ ἔρωτος πρὸς τὴν γεωργίαν, οκοποιῶν τῆς
» ἀτυχούς νὰ καταστήσῃ αὐτὸ πρῶτον καλλιέργει-
» ας, ἐπὶ τὸ εὐρωπαϊκώτερον, ἔλεγον: Βλέπειται;
» ἤρχισαν ἤδη νὰ μᾶς παίρνουν τὰς γαίας μας. Πε-
» ρὶ τοῦ Ὀθωνος δὲ, διὰ ἔχει οκοπὸν ἀμετάτρεπτον
» νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ἀπόλυτον μοναρχίαν καὶ νὰ
» στείλῃ εἰς τὴν λαίμητόμον πάντας τοὺς δρόστας
» τοῦ 1843· διὰ συνεννοημένοις μὲ τὰς Μεγάλας Δυ-
» νάμεις, ἀνέκοψε τὴν πορείαν τοῦ στρατοῦ πρὸς
» τὴν Θεσσαλίαν, καὶ διὰ ἔγινε τὸ ἔγγραφον τῆς πω-
» λήσεως τῆς Μακεδονίας πρὸς τοὺς Αὐστριακοὺς.
» Διὰ δὲ τὴν ἑλληνικωτάτην Βασίλισσαν Ἀμαλίαν,
» ἔλεγον προσέτι διὰ εἶχεν ὀκισθῇ νὰ κάμῃ λουτρον
» εἰς τὸ αἷμα τῶν Ἑλλήνων, καὶ τόσα ἄλλα. Αἱ θά-
» ρανσοὶ αὗται διαδόσεις κατεπίνοντο ὡς τὸ γλυκὲ-
» τερον ποτὶν, καὶ ἡ ἀπαισία Μοῖρα διέτρεχε τὰς ὀ-
» δοὺς τῆς Ἑλλάδος μὲ τὴν ἀδυσώπητον φαλίδᾳ
» τῆς». (Σελίδες ἑνὲς τῆς ἱστορίας τοῦ Βασιλέως
» Ὀθωνος, σελ. 228). Μὲ τέτια κατακαλιὰ:

Ἐν μιᾷ νυκτὶ καὶ μόνη,
ἀντιστάσεως μὴ ὀδης,
ἔθραυσαν τυραννοκτόνοι
τοὺς φανούς τῆς πρωτευούσης,
καὶ ὡς τὸν Ἑρξῆν οἱ ἀρχαῖοι,
ὅπῃ τὸν Θεμιστοκλέα,
ἐξεδίωξαν οἱ νέοι
τὴν ἀνάστα βασιλέα,